

FULCO ABBAS CORBEIENSIS

FULCONIS

EPISTOLA AD ALEXANDRUM II PAPAM

De Corbeie libertate ab episcopo Ambianensi vexata

(MABILL., *Annal. Bened.*, IV, 622)

Am! ianensem Ecclesiam post Fulconem fratrem jam ab annis fere quinque regebat Wido episcopus, qui, quod per fratrem suum efficere non potuerat, Corbeie monasterium sibi subjugare modis omnibus molitur. Et primo quidem Fulconem abbatem, virum præstantissimum, scriptis ad eum litteris, ad synodum eum Balduino monacho ad tertium Nonas Julii venire mandat; si desit, anathemate incunctanter vincendum minatur. Ne mandato pareat, modeste excusat abbas: nec mora, a Widone anathemati subjicitur. Tum supplicem libellum Alexandro papæ submittit Fulco, quo in libello, exposita monasterii sui immunitate, a Bertefrido Ambianorum episcopo primum, dein a Parisiensis synodi Patribus concessa, atque a Romanis pontificibus confirmata, qua per quingentos fere annos gavisam sit Corbeia; eam primum impetitam fuisse dicit a Fulcone episcopo instinctu fratris sui Widonis: at eum cito cæptis destitisse auctoritate Leonis papæ, qui in synodo Remis habita, cum beati Remigii ecclesiam consecraret, visis sui monasterii privilegiis, Fulconis episcopi iniquam molitionem, assensu synodi sub anathematis poena compescuit; sequè, quia tunc tantum diaconus erat, Romam adire jussit, ut presbyter ordinaretur. Tum ille:

Veni, inquit abbas, *ordinatus redii, privilegium A ferentes, testem conventionis nostræ Balduinum ad-*
sum hoc per negotio detuli. Ecce autem idem qui nunc
episcopus cum coarchidiacono suo Joanne Romam
venit, multis criminibus falso me denotans apud Do-
minum papam, insuper de accepta benedictione apo-
stolica [i. e. sacerdotio]. Absens eram: ideo uterque,
ille et ego, jussi sumus adesse Vercellis, ut syno-
daliter res ageretur. Ad diem statutum adfui: accu-
satores autem nulli. Papa litteras domno archipræ-
suli, ut nostris privilegiis astipularetur, misit, et
episcopus Ambianensi, ne quid impii ageret in nos,
indixit. Quod vixit deinceps episcopus Fulco, in-
tegra libertas fuit loco. Fulconi successit præsens
Wido, qui summopere nititur irritare, quod ratum
est tot apostolicorum sancta auctoritate. Hinc labor:
multi conventus: inter quæ omnia aliquis mihi man-
davit, ut de bono ecclesiæ darem: et episcopus ita
altaria illarum, in quibus olim ministraverunt mo-
nachi, quietam nobis faceret, gratiam suam redinte-
graret, privilegiis auditis ex toto consentiret. Dedi
quadraginta libras vaens; vidente comite Balduino,
suisque tot principibus, prædicæ rei pactum fir-
matum. Sed ecce minus servat. Pecuniam quidem
accepit: altaria non dedit, nec paci consensit. Cle-
ricos nostros Ambianis convocavit: si ire differret,
excommunicavit. Hanc illatam injuriam non æque
B rei serie, archipræsul attendens injuste prolatam
excommunicationis censuram, iterum monuit ut sol-
veret. Monenti non acquievit, sed rursus excommu-
nicavit. Ecce, pater præcipue, pastor egregie, tantus
es cumulus calamitatis nostræ. Ad te spes nostra,
in te defensio nostra. Patiente membro, compati de-
bet et caput. Te Deus præcepit Ecclesiæ, quam ac-
ceptam justum est defensare. Desolatus locus sancti
Petri, cui dignum est astipulari, quia specialiter de-
sensor est sancti Petri.

Hactenus Fulco abbas. Ad has querelas respondit Alexander, scriptis hac de re litteris, tum ad Widonem Ambianorum episcopum, tum ad Gervasium metropolitanum, quibus Corbeiese monasterium sub apostolicæ sedis protectione suscipit.

ROGERIUS MONACHUS BECCENSIS

CARMEN DE CONTEMPTU MUNDI

(Vide inter Opera sancti Anselmi, *Patrologiæ tom. CLVIII*)